

Brussel, 13.12.2013
COM(2013) 884 final

2013/0432 (COD)

Voorstel voor een

RICHTLIJN VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD

betreffende het rechtskader van de Unie inzake douaneovertredingen en sancties

{SWD(2013) 513 final}

{SWD(2013) 514 final}

{SWD(2013) 515 final}

TOELICHTING

1. ACHTERGROND VAN HET VOORSTEL

1.1. Algemene context

Ondanks het feit dat de douanewetgeving volledig is geharmoniseerd, behoort de handhaving ervan, die moet garanderen dat de douanevoorschriften worden nageleefd en sancties rechtmatig worden opgelegd, tot het domein van de nationale wetgeving van de lidstaten. Als gevolg daarvan is de handhaving van de douanewetgeving gebaseerd op 28 verschillende rechtssystemen en verschillende administratieve of gerechtelijke tradities. Dat betekent dat lidstaten sancties kunnen opleggen die zij passend achten als straf voor het niet-nakomen van bepaalde verplichtingen die voortvloeien uit de geharmoniseerde douanewetgeving van de Unie.

Dergelijke sancties verschillen in aard en ernst al naargelang de lidstaat die de bevoegdheid heeft deze sancties op te leggen. Het gaat namelijk om verschillende soorten sancties (bijv. een boete, gevangenisstraf, verbeurdverklaring van goederen, tijdelijk of permanent verbod op de uitoefening van industriële of commerciële activiteiten) die, ongeacht de aard ervan en zelfs wanneer wordt aangenomen dat zij van eenzelfde soort en aard zijn, zoals bijvoorbeeld een boete, van lidstaat tot lidstaat verschillen wat strafmaat betreft.

Er is een overzicht gemaakt van de door lidstaten gehanteerde systemen met betrekking tot douaneovertredingen en sancties door een projectgroep die in het kader van het Douane 2013-programma op vrijwillige basis door de Commissie in samenwerking met 24 lidstaten¹ is ingesteld. Deze projectgroep heeft de 24 nationale stelsels met betrekking tot douaneovertredingen en de daarmee samenhangende sancties geanalyseerd en hierover aan de Commissie verslag uitgebracht. Er werden verschillende substantiële verschillen geconstateerd:

Tabel 1 – Verschillen in de douanesanctiesystemen van de lidstaten

De aard van de nationale sancties voor douaneovertredingen	16 van de 24 lidstaten hanteren zowel strafrechtelijke als niet-strafrechtelijke sancties. 8 van de 24 lidstaten hanteren uitsluitend strafrechtelijke sancties.
Financiële drempels om strafrechtelijke en niet-strafrechtelijke overtredingen en sancties te onderscheiden	De lidstaten met zowel strafrechtelijke als niet-strafrechtelijke systemen voor overtredingen en sancties hanteren verschillende financiële drempels om de aard van de douaneovertreding te bepalen - al dan niet strafrechtelijk - en daarmee de aard van

¹ België, Bulgarije, Cyprus, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Ierland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Oostenrijk, Polen, Portugal, Roemenië, Slovenië, Slowakije, Spanje en het Verenigd Koninkrijk.

	de douanesanctie. De financiële drempels variëren tussen 266 EUR en 50 000 EUR.
De eisen van lidstaten om vast te stellen of een marktdeelnemer een douaneovertreding heeft begaan	<p>11 van de 24 lidstaten achten een marktdeelnemer schuldig aan bepaalde douaneovertredingen als de douanewetgeving is geschonden, ongeacht of er sprake was van opzet, nalatigheid of elementen van onzorgvuldig of roekeloos gedrag (overtredingen met objectieve aansprakelijkheid).</p> <p>13 van de 24 lidstaten kunnen een marktdeelnemer geen straf opleggen voor een douaneovertreding zonder dat sprake is van opzet, nalatigheid of elementen van onzorgvuldig of roekeloos gedrag.</p>
Termijnen: -om een douanesanctieprocedure in te leiden -om een douanesanctie op te leggen -om een douanesanctie uit te voeren	<p>De overgrote meerderheid van de lidstaten hanteert termijnen om een sanctieprocedure in te leiden en om een douanesanctie op te leggen en uit te voeren. Deze termijnen variëren van 1 tot en met 30 jaar.</p> <p>1 van de 24 lidstaten hanteert geen enkele termijn: hij kan op elk moment een sanctieprocedure inleiden of een sanctie opleggen.</p>
Aansprakelijkheid van rechtspersonen	<p>Als een marktdeelnemer een rechtspersoon is, kan hij in 15 van de 24 lidstaten aansprakelijk worden gesteld voor een douaneovertreding.</p> <p>In 9 van de 24 lidstaten kunnen rechtspersonen niet aansprakelijk worden gesteld voor overtredingen.</p>
Schikking	<p>Met een schikking wordt bedoeld op elke procedure in het juridische of administratieve systeem van een lidstaat waarbij de autoriteiten met een overtreder overeenkomen een douaneovertreding te schikken, als alternatief voor het inleiden of voltooien van een douanesanctieprocedure.</p> <p>15 van de 24 lidstaten maken bij douaneovertredingen gebruik van deze procedure.</p>

(bron: verslag van de projectgroep betreffende douanesancties – bijlage 1B bij de effectbeoordeling voor een wetgevingshandeling tot vaststelling van een rechtskader van de Unie inzake douaneovertredingen en sancties)

Deze verschillen met betrekking tot schendingen van de douanewetgeving en sancties hebben gevolgen op verschillende niveaus:

- vanuit internationaal oogpunt wekken de verschillende sanctiesystemen in de lidstaten enige bezorgdheid bij bepaalde WTO-lidstaten aangaande de naleving door de Europese Unie van haar internationale verplichtingen op dit gebied;
- binnen de Europese Unie maakt de verschillende handhaving van de douanewetgeving het doeltreffende beheer van de douane-unie moeilijker, aangezien dezelfde niet-naleving in elke lidstaat heel verschillend kan worden aangepakt, zoals uit de eerdere tabel blijkt;
- voor de marktdeelnemers heeft de verschillende behandeling van schendingen van de Unie-douanewetgeving gevolgen voor het gelijke speelveld, dat inherent aan de interne markt zou moeten zijn, omdat degenen die een overtreding begaan in een lidstaat met een soepeler wetgeving ten aanzien van douanesancties worden bevoordeeld. Deze situatie heeft ook gevolgen voor de toegang tot douanevereenvoudigingen en -faciliteiten en voor het proces om de AEO-status te verkrijgen, aangezien het criterium betreffende de naleving van de douanewetgeving en de afwezigheid van ernstige overtredingen als voorwaarde om de AEO-status te verkrijgen, door de nationale wetgeving verschillend wordt uitgelegd.

Om deze problemen het hoofd te bieden, voorziet het voorstel in een gemeenschappelijk rechtskader voor de behandeling van douaneovertredingen en sancties, waarbij de kloof tussen de verschillende rechtsstelsels via een gemeenschappelijk platform van regels wordt overbrugd zodat niet alleen wordt bijgedragen aan de gelijke behandeling van marktdeelnemers in de EU, maar ook aan een doeltreffende bescherming van de financiële belangen van de Unie en de rechtshandhaving op het gebied van de douane.

1.2. Juridisch kader

De douanewetgeving met betrekking tot de handel in goederen tussen het douanegebied van de Unie en derde landen is volledig geharmoniseerd en sinds 1992 samengebracht in het communautair douanewetboek (CDW)². Dit wetboek heeft een ingrijpende revisie ondergaan met Verordening (EG) nr. 450/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2008 tot vaststelling van het communautair douanewetboek (gemoderniseerd douanewetboek)³, dat nu is herschikt en ingetrokken bij Verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 9 oktober 2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie (UDW)⁴ met het oog op de aanpassing van de douanewetgeving

² Het communautair douanewetboek, vastgesteld bij Verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 en toegepast met ingang van 1 januari 1994, PB L 302 van 19.10.1992, blz. 1: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CONSLEG:1992R2913:20070101:NL:PDF>

³ Verordening (EG) nr. 450/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2008 tot vaststelling van het communautair douanewetboek (gemoderniseerd douanewetboek), PB L 145 van 4.6.2008, blz.1: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2008:145:0001:0064:NL:PDF>

⁴ Verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 9 oktober 2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie (herschikking), PB L 269 van 10.10.2013, blz. 1 (rectificatie in PB L 287 van 29.10.2013, blz. 90): <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2013:269:0001:0101:NL:PDF>

aan de elektronische omgeving van douane en handel, om de harmonisatie en uniforme toepassing van de douanewetgeving verder te verbeteren en de marktdeelnemers in de Unie de passende instrumenten te geven om hun activiteiten in een mondiale zakelijke omgeving te ontwikkelen.

Deze geharmoniseerde douanewetgeving dient te worden versterkt met gemeenschappelijke regels ten aanzien van de handhaving ervan. Het Europees Parlement heeft de noodzaak om stappen in deze richting te ondernemen, al aangekaart in twee verslagen⁵: een uit 2008 en een ander uit 2011, waarbij is opgeroepen tot harmonisatie op dit gebied.

Al deze inspanningen worden ondersteund door de algemene verplichting voor de lidstaten in het Verdrag⁶ om "*alle algemene en bijzondere maatregelen te treffen die geschikt zijn om de nakoming van de uit de Verdragen of uit de handelingen van de instellingen van de Unie voortvloeiende verplichtingen te verzekeren*". Deze verplichting geldt ook voor sancties, zonder onderscheid tussen sancties van strafrechtelijke of niet-strafrechtelijke aard.

Meer in het bijzonder bevatten het gemoderniseerde douanewetboek en het douanewetboek van de Unie voor het eerst een bepaling⁷ betreffende administratieve douanesancties.

2. RESULTATEN VAN DE RAADPLEGING VAN BELANGHEBBENDE PARTIJEN EN EFFECTBEOORDELING

2.1. Raadpleging van belanghebbende partijen

Er is gebruikgemaakt van vier raadplegingsmiddelen - geen van alle openbare raadplegingen (gezien de specifieke en technische aard van douaneovertredingen en sancties) en de antwoorden zijn op verzoek van de stakeholders vertrouwelijk behandeld.

– Er is een vragenlijst naar de douanediensten van de lidstaten gestuurd met vragen over hun nationale systemen met betrekking tot douaneovertredingen en sancties en zoals eerder in deze toelichting is opgemerkt, zijn er antwoorden uit 24 lidstaten verzameld. Een vergelijking van de verzamelde gegevens legde de relevante verschillen tussen de douanesanctiesystemen van de lidstaten bloot.

– Op 20 en 21 maart 2012 vond in Kopenhagen in aanwezigheid van alle lidstaten, kandidaatlanden en vertegenwoordigers van marktdeelnemers een seminar op hoog niveau plaats over de naleving en het beheer van het nalevingsrisico. Hier is de kwestie van douaneovertredingen en sancties erkend als onderdeel van een "nalevings"-regeling en als een kwestie die nog verder moest worden uitgezocht.

⁵ Verslag van de Commissie internationale handel over efficiënte in- en uitvoeroorschriften en -procedures in dienst van de handelspolitiek (2007/2256(INI)). Rapporteur: Jean-Pierre Audy en het verslag van de Commissie interne markt en consumentenbescherming over modernisering van de douane (2011/2083(INI)). Rapporteur: Matteo Salvini.

⁶ Artikel 4, lid 3, van het VEU.

⁷ Artikel 21 gemoderniseerd douanewetboek, later artikel 42 UDW geworden.

– Er is een eerste raadpleging van belanghebbenden geweest met het adviesorgaan van DG TAXUD over douanekwesties (de zogenaamde Trade Contact Group, TCG). De TCG bevat vertegenwoordigers op het niveau van de Unie uit 45 Europese handelsverenigingen, inclusief het midden- en kleinbedrijf, die bij douanegerelateerde activiteiten zijn betrokken. In reactie op deze raadpleging liet de meerderheid van de op de bijeenkomst aanwezige verenigingen weten het in algemene zin eens te zijn met de relevantie van het initiatief van DG TAXUD voor hun zakelijke activiteiten.

– Er is een tweede raadpleging van belanghebbenden gehouden op basis van een andere vragenlijst die via het Enterprise Europe Network naar het midden- en kleinbedrijf is gestuurd. Deze vragenlijst ging over de gevolgen van de verschillende systemen die in afzonderlijke lidstaten gelden met betrekking tot overtredingen en sancties op het gebied van de douanewetgeving, voor de commerciële activiteiten van bedrijven die te maken hebben met in- en uitvoer.

2.2. Effectbeoordeling

De Commissie heeft een effectbeoordeling naar de beleidsalternatieven uitgevoerd (beschikbaar op: ...). Er zijn vier beleidsopties beoordeeld: A – basisscenario; B – een wijziging van de wetgeving binnen het geldende rechtskader van de Unie; C – een wetgevende maatregel voor de onderlinge aanpassing van het soort douaneovertredingen en niet-strafrechtelijke sancties, en D – twee afzonderlijke wetgevende maatregelen voor de onderlinge aanpassing van douaneovertredingen en niet-strafrechtelijke sancties enerzijds en van strafrechtelijke douaneovertredingen en sancties anderzijds.

Na afweging van de verschillende opties wordt in de effectbeoordeling geconcludeerd dat de voorkeur uitgaat naar een wetgevende maatregel waarin douaneverplichtingen worden gespecificeerd die bijzondere bescherming verdienen door niet-strafrechtelijke sancties vast te stellen voor elke schending van deze verplichtingen (optie C).

De herindiening van de effectbeoordeling kreeg op 14 juni 2013 een positief advies van de Raad voor effectbeoordeling.

3. JURIDISCHE ELEMENTEN VAN HET VOORSTEL

3.1. Rechtsgrondslag

Het voorstel is gebaseerd op artikel 33 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU).

In artikel 33 VWEU is bepaald dat de douanesamenwerking tussen de lidstaten onderling en tussen de lidstaten en de Commissie binnen het toepassingsgebied van de Verdragen dient te worden versterkt.

Volgens het douanewetboek is een door een lidstaat genomen beslissing in alle andere lidstaten van toepassing waardoor overleg tussen de autoriteiten is vereist om de uniforme toepassing ervan te verbeteren.

De invoering van bepaalde faciliteiten en vereenvoudigingen in de Uniedouanewetgeving en de toegang hiertoe van de AEO's is eveneens een gegronde reden om de samenwerking tussen de lidstaten verder te versterken. Met name de beoordeling van de vereiste criteria om de AEO-status toe te kennen en in het bijzonder het criterium dat is gerelateerd aan de afwezigheid van een door de AEO begane ernstige of herhaalde overtreding vereist vergelijkbare sanctiesystemen in de gehele EU om een gelijk speelveld tussen de marktdeelnemers te garanderen.

Daarom vereist de onderlinge aanpassing van douaneovertredingen en sancties niet alleen douanesamenwerking tussen de lidstaten, maar zal zij ook bijdragen aan een uniforme toepassing en handhaving van de Uniedouanewetgeving.

3.2. Subsidiariteit, evenredigheid en eerbiediging van de grondrechten

De onderlinge aanpassing van douaneovertredingen en niet-strafrechtelijke sancties moet als een integraal deel van het afgeleide recht worden beschouwd dat de Unie kan vaststellen voor een betere samenwerking tussen de douaneautoriteiten van de lidstaten en tussen de lidstaten en de Commissie als uitvoerster van de wetgeving van de douane-unie, die onder de exclusieve bevoegdheid van de Unie valt. Het optreden van de Unie op dat gebied moet daarom niet worden beoordeeld in het licht van het subsidiariteitsbeginsel in artikel 5, lid 3, van het Verdrag betreffende de Europese Unie.

Zelfs indien echter het subsidiariteitsbeginsel in acht zou moeten worden genomen (hoewel het in dit specifieke geval een volledig geharmoniseerd beleidsterrein - de douane-unie - betreft, met volledig geharmoniseerde regelgeving waarvan de doeltreffende tenuitvoerlegging bepalend is voor het loutere bestaan van de douane-unie), dan nog kan alleen de Unie aan de doelstellingen van dit beginsel voldoen, mede door de aanzienlijke verschillen in nationale wetgevingen.

Overeenkomstig het in artikel 5, lid 4, van het Verdrag betreffende de Europese Unie vermelde evenredigheidsbeginsel gaat dit voorstel niet verder dan wat nodig is om die doelstelling te verwezenlijken. De inhoud van dit voorstel is in overeenstemming met de in het Europese Handvest van de grondrechten vastgelegde eisen. Er zijn met name een aantal bepalingen in het hoofdstuk over procedurele voorschriften opgenomen die aansluiten bij het recht op behoorlijk bestuur en een onpartijdig gerecht, maar ook bij het beginsel *ne bis in idem*.

3.3. Keuze van instrumenten

Dit voorstel voor de onderlinge aanpassing van nationale wetgevingen op het gebied van de douanesamenwerking in de Unie zal de vorm aannemen van een richtlijn die de lidstaten in hun nationale wetgeving moeten omzetten.

3.4. Specifieke bepalingen

Met het voorstel worden de overtredingen aangepakt die verband houden met de uit het douanewetboek van de Unie voortvloeiende verplichtingen. Daartoe bevat het een gemeenschappelijke lijst van verschillende overtredingen (objectieve aansprakelijkheid,

begaan uit nalatigheid en begaan met opzet) die de regels van het douanewetboek van de Unie schenden en als zodanig omvat het alle mogelijke situaties waar personen in dat opzicht mee te maken kunnen krijgen in hun omgang met de douaneautoriteiten. In het voorstel worden niet alleen alle in het voorstel vermelde gedragingen als overtreding beschouwd, maar ook de opzettelijke poging daartoe.

Parallel aan deze gedragingen wordt in dit voorstel eveneens een gemeenschappelijke schaal bepaald van effectieve, evenredige en afschrikkende sancties die gekoppeld zijn aan de overtredingen, alsmede relevante omstandigheden waarmee de bevoegde autoriteiten van de lidstaten rekening zouden moeten houden bij het bepalen van het soort en de hoogte van de sancties voor de douaneovertredingen zodat de sanctie aan de specifieke situatie kan worden aangepast. Door de sanctieschaal met de relevante omstandigheden te combineren, kunnen verschillende gradaties van ernst worden vastgesteld zodat bij de oplegging van een sanctie het evenredigheidsbeginsel in acht kan worden genomen. In het voorstel worden bovendien specifieke gevallen gedefinieerd waarin een gedraging die in dit voorstel onder de categorie overtreding met objectieve aansprakelijkheid valt, toch niet als zodanig wordt aangemerkt wanneer deze gedraging te wijten is aan een vergissing van de bevoegde douaneautoriteiten.

Het voorstel heeft betrekking op de aansprakelijkheid van personen die een belangrijke rol spelen bij het opzettelijk begaan van douaneovertredingen, en voorziet erin dat de personen die de overtreding begaan en degenen die deze overtreding uitlokken of er medeplichtig aan zijn, op dezelfde manier worden behandeld. Het heeft eveneens betrekking op de aansprakelijkheid van rechtspersonen omdat douaneovertredingen ook het gevolg kunnen zijn van gedrag dat aan rechtspersonen is toe te schrijven.

Tot slot bevat het voorstel enkele noodzakelijke procedurele bepalingen om te voorkomen dat er een overlap is in sancties voor dezelfde feiten en personen. Hierbij gaat het met name om de termijn waarbinnen de bevoegde autoriteiten een procedure tegen de voor de overtreding verantwoordelijke persoon moeten inleiden, de mogelijkheid om de sanctieprocedure op te schorten indien ten aanzien van dezelfde feiten een strafrechtelijke procedure loopt, en de territoriale bevoegdheid op basis waarvan een lidstaat bevoegd wordt geacht om de zaak te behandelen wanneer meer dan één lidstaat bij de overtreding is betrokken.

De omzetting van deze artikelen in de nationale wetgeving van de lidstaten zal een homogene behandeling van marktdeelnemers garanderen, ongeacht de lidstaat waar zij hun douaneformaliteiten en handelstransacties verrichten. Zij zal eveneens de naleving van de uit de Overeenkomst van Kyoto voortvloeiende internationale verplichtingen garanderen.

4. GEVOLGEN VOOR DE BEGROTING

Het voorstel heeft geen gevolgen voor de personele middelen en de EU-begroting, en gaat daarom niet vergezeld van het financieel memorandum als bepaald in artikel 31 van het Financieel Reglement (Verordening (EG, Euratom) nr. 966/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2012 tot vaststelling van de financiële regels van toepassing op de algemene begroting van de Unie en tot intrekking van Verordening (EG, Euratom) nr. 1605/2002 van de Raad).

Dit voorstel heeft geen gevolgen voor de begroting van de Unie.

5. TOELICHTENDE STUKKEN

De Commissie vindt het belangrijk de correcte omzetting van de richtlijn in nationale wetgeving te garanderen. Om dit te realiseren en gezien de uiteenlopende structuur van de nationale rechtsstelsels, dienen de lidstaten de exacte referentie naar de nationale bepalingen door te geven, evenals de manier waarop elke specifieke bepaling van de richtlijn wordt omgezet. Dit gaat niet verder dan wat nodig is voor de Commissie om te garanderen dat de belangrijkste doelstelling van de richtlijn, een doeltreffende tenuitvoerlegging en handhaving van de Uniedouanewetgeving in de douane-unie, wordt gerealiseerd.

Voorstel voor een

RICHTLIJN VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD

betreffende het rechtskader van de Unie inzake douaneovertredingen en sancties

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, en met name artikel 33,

Gezien het voorstel van de Europese Commissie,

Na toezending van het ontwerp van wetgevingshandeling aan de nationale parlementen,

Handelend volgens de gewone wetgevingsprocedure,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) De bepalingen op het gebied van de douane-unie zijn geharmoniseerd op grond van het recht van de Unie. De handhaving ervan behoort echter tot het toepassingsgebied van de nationale wetgeving van de lidstaten.
- (2) Als gevolg daarvan is de omgang met douaneovertredingen en sancties op 28 verschillende rechtssystemen gebaseerd. Dientengevolge wordt een schending van de Uniedouanewetgeving niet op dezelfde manier behandeld en verschillen de sancties die kunnen worden opgelegd per geval in aard en ernst, al naargelang de lidstaat die de sanctie oplegt.
- (3) Dit verschil in rechtsstelsels van de lidstaten belemmert niet alleen het optimale beheer van de douane-unie, maar voorkomt ook dat een gelijk speelveld wordt gerealiseerd voor marktdeelnemers in de douane-unie omdat het gevolgen heeft voor hun toegang tot douanevereenvoudigingen en -faciliteiten.
- (4) Verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en van de Raad⁸ (hierna "het douanewetboek" genoemd) is ontworpen voor een multinationale elektronische omgeving waar sprake is van realtime communicatie tussen de douaneautoriteiten en waar een door de lidstaten genomen beslissing in alle andere lidstaten van toepassing is. Dit rechtskader vereist daarom een geharmoniseerde handhaving. Het douanewetboek bevat tevens een bepaling waarin van de lidstaten wordt vereist te voorzien in effectieve, afschrikkende en evenredige sancties.
- (5) Het bij deze richtlijn vastgestelde rechtskader voor de handhaving van de Uniedouanewetgeving is in overeenstemming met de geldende wetgeving inzake de bescherming van de financiële belangen van de Unie⁹. Tot de douaneovertredingen binnen het door deze richtlijn vastgestelde kader behoren douaneovertredingen die gevolgen hebben voor deze financiële belangen maar niet onder het toepassingsgebied van de wetgeving vallen die deze belangen strafrechtelijk moet beschermen, en

⁸ Verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 9 oktober 2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie (PB L 269 van 10.10.2013, blz. 1).

⁹ Voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende de strafrechtelijke bestrijding van fraude die de financiële belangen van de EU schaadt (COM(2012) 363).

douaneovertredingen die in het geheel geen invloed hebben op de financiële belangen van de Unie.

- (6) Er dient een lijst te worden vastgesteld met gedragingen die beschouwd moeten worden als schendingen van de Uniedouanewetgeving en waarop sancties zouden moeten staan. Deze douaneovertredingen dienen volledig te zijn gebaseerd op de uit de douanewetgeving voortvloeiende verplichtingen, waarbij rechtstreeks naar het douanewetboek wordt verwezen. Met deze richtlijn wordt niet bepaald of de lidstaten voor deze douaneovertredingen een administratieve of strafrechtelijke sanctie moeten opleggen.
- (7) De eerste categorie gedragingen moet douaneovertredingen op basis van objectieve aansprakelijkheid bevatten, waarvoor geen enkele vorm van schuld is vereist gezien de objectieve aard van de daarmee verbonden verplichtingen en het feit dat de personen die verantwoordelijk zijn om aan deze verplichtingen te voldoen, het bestaan en bindende karakter ervan niet kunnen negeren.
- (8) De tweede en derde categorie gedragingen moeten douaneovertredingen bevatten die uit nalatigheid of met opzet zijn begaan, met andere woorden waar dat subjectieve element moet zijn vastgesteld om de aansprakelijkheid te laten ontstaan.
- (9) Uitlokking van of medeplichtigheid aan een gedraging die kan worden aangemerkt als een met opzet begane douaneovertreding, evenals een poging tot het met opzet begaan van bepaalde douaneovertredingen, dient als douaneovertreding te worden beschouwd.
- (10) Met het oog op de rechtszekerheid dient te worden bepaald dat een handeling of nalatigheid als gevolg van een vergissing van de douaneautoriteiten niet als een douaneovertreding dient te worden aangemerkt.
- (11) De lidstaten moeten waarborgen dat de aansprakelijkheid voor eenzelfde douaneovertreding zowel voor rechtspersonen als voor natuurlijke personen kan ontstaan indien de douaneovertreding ten gunste van een rechtspersoon is begaan.
- (12) Om de nationale sanctiesystemen van de lidstaten onderling aan te passen, dienen sanctieschalen te worden vastgesteld die een weerspiegeling vormen van de verschillende categorieën douaneovertredingen en de ernst ervan. Om effectieve, evenredige en afschrikkende sancties op te leggen, dienen de lidstaten eveneens te waarborgen dat hun bevoegde autoriteiten rekening houden met specifieke verzwarende of verzachtende omstandigheden bij het bepalen van de soort en de hoogte van de toe te passen sancties.
- (13) De verjaringstermijn voor de vervolging van een douaneovertreding dient op vier jaar te worden vastgesteld te rekenen vanaf de dag waarop de douaneovertreding is begaan of, in het geval van voortdurende of herhaalde overtredingen, vanaf de dag waarop het gedrag dat een overtreding vormt, is beëindigd. De lidstaten dienen te waarborgen dat de verjaringstermijn wordt gestuit door een handeling met betrekking tot onderzoeken of gerechtelijke procedures die verband houden met de douaneovertreding. De lidstaten kunnen de gevallen vastleggen waarin deze termijn wordt gestuit. De termijn om een procedure in te leiden of voort te zetten mag maximaal acht jaar bedragen en de verjaringstermijn voor de tenuitvoerlegging van een sanctie dient op drie jaar te worden gesteld.
- (14) De administratieve procedure met betrekking tot douaneovertredingen dient te worden opgeschort indien een strafrechtelijke procedure is ingeleid tegen dezelfde persoon in verband met dezelfde feiten. De voortzetting van de administratieve procedure na

voltooiing van de strafrechtelijke procedure is alleen mogelijk indien het *ne bis in idem*-beginsel strikt in acht wordt genomen.

- (15) Om positieve jurisdictieconflicten te voorkomen, moet in voorschriften worden opgenomen welke lidstaat met jurisdictie de zaak dient te onderzoeken.
- (16) Deze richtlijn dient te voorzien in samenwerking tussen de lidstaten en de Commissie om een doeltreffend optreden tegen douaneovertredingen te waarborgen.
- (17) Om het onderzoek naar douaneovertredingen te vergemakkelijken, dienen de bevoegde autoriteiten in de gelegenheid te worden gesteld bij de begane overtreding gebruikte goederen, transportmiddelen of andere instrumenten tijdelijk in beslag te nemen.
- (18) Overeenkomstig de gezamenlijke politieke verklaring van de lidstaten en de Commissie van 28 september 2011 over toelichtende stukken¹⁰ hebben de lidstaten zich ertoe verbonden om in gerechtvaardigde gevallen de kennisgeving van hun omzettingsmaatregelen vergezeld te doen gaan van één of meer stukken waarin het verband tussen de onderdelen van een richtlijn en de overeenkomstige delen van de nationale omzettingsinstrumenten wordt toegelicht. Met betrekking tot deze richtlijn acht de wetgever de toezending van deze stukken gerechtvaardigd.
- (19) Aangezien deze richtlijn tot doel heeft te voorzien in een lijst van douaneovertredingen die gemeenschappelijk is voor alle lidstaten, alsmede in de grondslag voor door de lidstaten op te leggen effectieve, afschrikkende en evenredige sancties op het gebied van de douane-unie, dat volledig geharmoniseerd is, kunnen deze doelstellingen onvoldoende door de lidstaten worden verwezenlijkt vanwege hun verschillende gerechtelijke tradities en kunnen zij door de omvang en de gevolgen ervan derhalve beter op het niveau van de Unie worden verwezenlijkt. De Unie kan overeenkomstig het in artikel 5 van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde subsidiariteitsbeginsel maatregelen nemen. Overeenkomstig het in hetzelfde artikel neergelegde evenredigheidsbeginsel gaat deze richtlijn niet verder dan nodig is om deze doelstellingen te verwezenlijken,

HEBBEN DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Onderwerp en toepassingsgebied

1. Met deze richtlijn wordt een kader vastgesteld met betrekking tot de schendingen van de Uniedouanewetgeving en voorzien in sancties voor deze schendingen.
2. Deze richtlijn is van toepassing op de schending van de verplichtingen die zijn neergelegd in Verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 9 oktober 2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie (hierna "het douanewetboek" genoemd) en van identieke verplichtingen die zijn neergelegd in andere delen van de Uniedouanewetgeving als omschreven in artikel 5, lid 2, van het douanewetboek.

¹⁰ PB C 369 van 17.12.2011, blz. 14.

Artikel 2

Douaneovertredingen en sancties

De lidstaten stellen regels vast met betrekking tot sancties voor de in de artikelen 3 tot en met 6 vermelde douaneovertredingen.

Artikel 3

Douaneovertredingen met objectieve aansprakelijkheid

De lidstaten garanderen dat bij de volgende handelingen of nalatigheden sprake is van een douaneovertreding, ongeacht enige vorm van schuld:

- (a) verzuim van eenieder die een douaneaangifte, een aangifte tot tijdelijke opslag, een summiere aangifte bij binnenbrengen, een summiere aangifte bij uitgaan, een aangifte tot wederuitvoer of een kennisgeving van wederuitvoer indient om de juistheid en volledigheid van de in de aangifte, de kennisgeving of de aanvraag verstrekte inlichtingen te garanderen overeenkomstig artikel 15, lid 2, onder a), van het douanewetboek;
- (b) verzuim van eenieder die een douaneaangifte, een aangifte tot tijdelijke opslag, een summiere aangifte bij binnenbrengen, een summiere aangifte bij uitgaan, een aangifte tot wederuitvoer of een kennisgeving van wederuitvoer indient om de echtheid, juistheid en geldigheid van bewijsstukken te garanderen overeenkomstig artikel 15, lid 2, onder b), van het douanewetboek;
- (c) verzuim van eenieder om een summiere aangifte bij binnenbrengen overeenkomstig artikel 127 van het douanewetboek, een kennisgeving van aankomst van een zeeschip of luchtvaartuig over zee of door de lucht overeenkomstig artikel 133 van het douanewetboek, een aangifte tot tijdelijke opslag overeenkomstig artikel 145 van het douanewetboek, een douaneaangifte overeenkomstig artikel 158 van het douanewetboek, een kennisgeving van activiteiten in vrije zones overeenkomstig artikel 244, lid 2, van het douanewetboek, een aangifte vóór vertrek overeenkomstig artikel 263 van het douanewetboek, een aangifte tot wederuitvoer overeenkomstig artikel 270 van het douanewetboek, een summiere aangifte bij uitgaan overeenkomstig artikel 271 van het douanewetboek of een kennisgeving van wederuitvoer overeenkomstig artikel 274 van het douanewetboek in te dienen;
- (d) verzuim van een marktdeelnemer om met de vervulling van de douaneformaliteiten verband houdende bescheiden en gegevens op toegankelijke wijze te bewaren gedurende de in de douanewetgeving vereiste termijn overeenkomstig artikel 51 van het douanewetboek;
- (e) de onttrekking van in het douanegebied van de Unie binnengebrachte goederen aan douanetoezicht zonder toestemming van de douaneautoriteiten, in strijd met de eerste en tweede alinea van artikel 134, lid 1, van het douanewetboek;
- (f) de onttrekking van goederen aan douanetoezicht, in strijd met artikel 134, lid 1, vierde alinea, artikel 158, lid 3, en artikel 242, van het douanewetboek;
- (g) verzuim van eenieder die goederen in het douanegebied van de Unie binnenbrengt om te voldoen aan de verplichtingen in verband met het vervoer van de goederen naar de plaats van bestemming overeenkomstig

artikel 135, lid 1, van het douanewetboek, of om de douaneautoriteiten in kennis te stellen wanneer de verplichtingen niet kunnen worden nagekomen overeenkomstig artikel 137, leden 1 en 2, van het douanewetboek;

- (h) verzuim van eenieder die goederen naar een vrije zone brengt, waar de vrije zone grenst aan de landgrens tussen een lidstaat en een derde land, om deze goederen rechtstreeks naar die vrije zone te brengen zonder gebruik te maken van een ander deel van het douanegebied van de Unie, overeenkomstig artikel 135, lid 2, van het douanewetboek;
- (i) verzuim van de aangever van een tijdelijke opslag of een douaneregeling om aan de douaneautoriteiten documenten te verstrekken indien de Uniewetgeving dit vereist of indien dat met het oog op douanecontroles noodzakelijk is overeenkomstig artikel 145, lid 2, en artikel 163, lid 2, van het douanewetboek;
- (j) verzuim van de marktdeelnemer die verantwoordelijk is voor niet-Uniegoederen in tijdelijke opslag om deze goederen onder een douaneregeling te plaatsen of weder uit te voeren binnen de termijn overeenkomstig artikel 149 van het douanewetboek;
- (k) verzuim van de aangever van een douaneregeling om de bewijsstukken die nodig zijn voor de toepassing van de betreffende regeling, in zijn bezit en ter beschikking te hebben van de douaneautoriteiten op het tijdstip waarop de douaneaangifte of een aanvullende aangifte wordt ingediend overeenkomstig artikel 163, lid 1, en de tweede alinea van artikel 167, lid 1, van het douanewetboek;
- (l) verzuim van de aangever van een douaneregeling, in geval van een vereenvoudigde aangifte overeenkomstig artikel 166 van het douanewetboek of een inschrijving in de administratie van de aangever overeenkomstig artikel 182 van het douanewetboek, om een aanvullende aangifte in te dienen bij het bevoegde douanekantoor en binnen de specifieke termijn overeenkomstig artikel 167, lid 1, van het douanewetboek;
- (m) het verwijderen of vernietigen van de identificatiemiddelen die door de douaneautoriteiten op de goederen, verpakking of vervoermiddelen zijn aangebracht zonder dat hiervoor door de douaneautoriteiten voorafgaande toestemming is verleend overeenkomstig artikel 192, lid 2, van het douanewetboek;
- (n) verzuim van de houder van de regeling actieve veredeling om een douaneregeling te zuiveren binnen de vastgestelde termijn overeenkomstig artikel 257 van het douanewetboek;
- (o) verzuim van de houder van de regeling passieve veredeling om de gebrekkige goederen uit te voeren binnen de vastgestelde termijn overeenkomstig artikel 262 van het douanewetboek;
- (p) het oprichten van gebouwen in een vrije zone zonder toestemming van de douaneautoriteiten overeenkomstig artikel 244, lid 1, van het douanewetboek;
- (q) niet-betaling van invoer- of uitvoerrechten door de persoon die betaling is verschuldigd binnen de voorgeschreven termijn overeenkomstig artikel 108 van het douanewetboek;

Artikel 4

Douaneovertredingen die uit nalatigheid zijn begaan

De lidstaten garanderen dat bij de volgende handelingen of nalatigheden sprake is van een douaneovertreding indien de overtreding uit nalatigheid is begaan:

- (a) verzuim van de marktdeelnemer die verantwoordelijk is voor niet-Uniegoederen in tijdelijke opslag om deze goederen onder een douaneregeling te plaatsen of weder uit te voeren binnen de termijn overeenkomstig artikel 149 van het douanewetboek;
- (b) verzuim van de marktdeelnemer om de douaneautoriteiten alle nodige bijstand te verlenen voor het vervullen van de douaneformaliteiten of -controles overeenkomstig artikel 15, lid 1, van het douanewetboek;
- (c) verzuim van een houder van een beschikking in verband met de toepassing van douanewetgeving om te voldoen aan de uit deze beschikking voortvloeiende verplichtingen overeenkomstig artikel 23, lid 1, van het douanewetboek;
- (d) verzuim van een houder van een beschikking in verband met de toepassing van douanewetgeving om de douaneautoriteit onverwijld in kennis te stellen van alle voorvallen die zich voordoen na vaststelling van de beschikking door deze autoriteit en die van invloed zijn op de continuïteit of de inhoud ervan overeenkomstig artikel 23, lid 2, van het douanewetboek;
- (e) verzuim van een marktdeelnemer om de in het douanegebied van de Unie gebrachte goederen bij de douaneautoriteiten aan te brengen overeenkomstig artikel 139 van het douanewetboek;
- (f) verzuim van de houder van de regeling Uniedouanevervoer om de goederen binnen de gestelde termijn ongeschonden bij het douanekantoor van bestemming aan te brengen overeenkomstig artikel 233, lid 1, onder a), van het douanewetboek;
- (g) verzuim van een marktdeelnemer om de in de vrije zone gebrachte goederen bij de douaneautoriteiten aan te brengen overeenkomstig artikel 245 van het douanewetboek;
- (h) verzuim van een marktdeelnemer om de goederen die het douanegebied van de Unie verlaten bij de douaneautoriteiten aan te brengen overeenkomstig artikel 267, lid 2, van het douanewetboek;
- (i) het lossen of overladen van goederen uit het vervoermiddel waarop zij zich bevinden, zonder toestemming van de douaneautoriteiten of op plaatsen die niet door deze autoriteiten zijn aangewezen of goedgekeurd overeenkomstig artikel 140 van het douanewetboek;
- (j) de opslag van goederen in ruimten voor tijdelijke opslag zonder toestemming van de douaneautoriteiten overeenkomstig de artikelen 147 en 148 van het douanewetboek;
- (k) verzuim van de houder van de vergunning of de houder van de regeling om de verplichtingen na te komen die voortvloeien uit de opslag van goederen onder de regeling douane-entrepot overeenkomstig artikel 242, lid 1, onder a) en b), van het douanewetboek.

Artikel 5

Douaneovertredingen die met opzet zijn begaan

De lidstaten garanderen dat bij de volgende handelingen of nalatigheden sprake is van een douaneovertreding indien de overtreding met opzet is begaan:

- (a) het verstrekken van onjuiste gegevens of documenten aan de douaneautoriteiten overeenkomstig de artikelen 15 of 163 van het douanewetboek betreffende de door deze douaneautoriteiten vereiste gegevens of documenten;
- (b) het gebruikmaken door een marktdeelnemer van valse verklaringen of andere onregelmatige middelen om een vergunning van de douaneautoriteiten te verwerven;
 - i) om een geautoriseerde marktdeelnemer te worden overeenkomstig artikel 38 van het douanewetboek;
 - ii) om gebruik te maken van een vereenvoudigde aangifte overeenkomstig artikel 166 van het douanewetboek;
 - iii) om gebruik te maken van andere douanevereenvoudigingen overeenkomstig de artikelen 177, 179, 182 en 185 van het douanewetboek;
 - iv) om goederen onder een bijzondere regeling te plaatsen overeenkomstig artikel 211 van het douanewetboek;
- (c) het binnenbrengen in of het doen uitgaan van goederen uit het douanegebied van de Unie zonder dat deze bij de douaneautoriteiten zijn aangebracht overeenkomstig artikel 139, artikel 245 of artikel 267, lid 2, van het douanewetboek;
- (d) verzuim van een houder van een beschikking in verband met de toepassing van douanewetgeving om te voldoen aan de uit deze beschikking voortvloeiende verplichtingen overeenkomstig artikel 23, lid 1, van het douanewetboek;
- (e) verzuim van een houder van een beschikking in verband met de toepassing van douanewetgeving om de douaneautoriteit onverwijld in kennis te stellen van alle voorvallen die zich voordoen na vaststelling van de beschikking door deze autoriteit en die van invloed zijn op de continuïteit of de inhoud ervan overeenkomstig artikel 23, lid 2, van het douanewetboek;
- (f) de veredeling van goederen in een douane-entrepot zonder toestemming van de douaneautoriteiten overeenkomstig artikel 241 van het douanewetboek;
- (g) het verwerven of onder zich houden van goederen die bij een van de in artikel 4, onder f), en in dit artikel, onder c) genoemde douaneovertredingen zijn betrokken.

Artikel 6

Uitlokking, medeplichtigheid en poging

1. De lidstaten nemen de nodige maatregelen om te waarborgen dat uitlokking van of medeplichtigheid aan een in artikel 5 vermelde handeling of nalatigheid een douaneovertreding betreft.
2. De lidstaten nemen de nodige maatregelen om te waarborgen dat een poging om een in artikel 5, onder b) of c), vermelde nalatigheid of handeling te begaan een douaneovertreding betreft.

Artikel 7

Vergissing van de douaneautoriteiten

Er is bij de in de artikelen 3 tot en met 6 vermelde handelingen of nalatigheden geen sprake van een douaneovertreding indien zij het gevolg zijn van een vergissing van de douaneautoriteiten.

Artikel 8

Aansprakelijkheid van rechtspersonen

1. De lidstaten waarborgen dat rechtspersonen aansprakelijk worden gesteld voor douaneovertredingen die in hun voordeel zijn begaan door eenieder die, ofwel individueel ofwel als lid van een orgaan van de rechtspersoon, handelt en die een leidende positie bekleedt binnen de rechtspersoon, op grond van:
 - (a) de bevoegdheid om de rechtspersoon te vertegenwoordigen, of
 - (b) de bevoegdheid om namens de rechtspersoon beslissingen te nemen, of
 - (c) de bevoegdheid om binnen de rechtspersoon toezicht uit te oefenen.
2. De lidstaten waarborgen eveneens dat rechtspersonen aansprakelijk worden gesteld indien het gebrek aan toezicht of controle door een in lid 1 genoemd persoon het begaan van een douaneovertreding ten gunste van die rechtspersoon door een persoon onder het gezag van de in lid 1 vermelde persoon mogelijk heeft gemaakt.
3. De aansprakelijkheid van een rechtspersoon op grond van de leden 1 en 2 doet geen afbreuk aan de aansprakelijkheid van natuurlijke personen die de douaneovertreding hebben begaan.

Artikel 9

Sancties voor de in artikel 3 vermelde douaneovertredingen

De lidstaten waarborgen dat er effectieve, evenredige en afschrikkende sancties worden opgelegd voor de in artikel 3 vermelde douaneovertredingen, binnen de volgende grenzen:

- (a) een geldboete van 1 % tot 5 % van de waarde van de goederen indien de douaneovertreding betrekking heeft op specifieke goederen,
- (b) een geldboete van 150 EUR tot 7 500 EUR indien de douaneovertreding geen betrekking heeft op specifieke goederen.

Artikel 10

Sancties voor de in artikel 4 vermelde douaneovertradingen

De lidstaten waarborgen dat er effectieve, evenredige en afschrikkende sancties worden opgelegd voor de in artikel 4 vermelde douaneovertradingen, binnen de volgende grenzen:

- (a) een geldboete tot 15 % van de waarde van de goederen indien de douaneovertrading betrekking heeft op specifieke goederen,
- (b) een geldboete tot 22 500 EUR indien de douaneovertrading geen betrekking heeft op specifieke goederen.

Artikel 11

Sancties voor de in de artikelen 5 en 6 vermelde douaneovertradingen

De lidstaten waarborgen dat er effectieve, evenredige en afschrikkende sancties worden opgelegd voor de in de artikelen 5 en 6 vermelde douaneovertradingen, binnen de volgende grenzen:

- (a) een geldboete tot 30 % van de waarde van de goederen indien de douaneovertrading betrekking heeft op specifieke goederen,
- (b) een geldboete tot 45 000 EUR indien de douaneovertrading geen betrekking heeft op specifieke goederen.

Artikel 12

Effectieve toepassing van sancties en uitoefening van bevoegdheden om sancties op te leggen door bevoegde autoriteiten

De lidstaten garanderen dat de bevoegde autoriteiten bij het bepalen van het soort en de hoogte van de sancties voor de in de artikelen 3 tot en met 6 vermelde douaneovertradingen rekening houden met alle relevante omstandigheden, inclusief, in voorkomend geval:

- (a) de ernst en de duur van de overtrading;
- (b) het feit dat de voor de overtrading verantwoordelijke persoon een geautoriseerde marktdeelnemer is;
- (c) het bedrag aan ontdoken invoer- of uitvoerrechten;
- (d) het feit dat de betrokken goederen onderworpen zijn aan de verboden of beperkingen in artikel 134, lid 1, tweede zin, van het douanewetboek en in artikel 267, lid 3, onder e), van het douanewetboek, of een gevaar vormen voor de openbare veiligheid;
- (e) de mate waarin de voor de overtrading verantwoordelijke persoon met de bevoegde autoriteit samenwerkte;
- (f) eerdere overtradingen van de voor de overtrading verantwoordelijke persoon.

Artikel 13

Verjaring

1. De lidstaten garanderen dat de verjaringstermijn voor de procedures die verband houden met de in de artikelen 3 tot en met 6 vermelde douaneovertredingen vier jaar bedraagt en begint op de dag dat de douaneovertreding is begaan.
2. De lidstaten garanderen dat, in het geval van voortdurende of herhaalde overtredingen, de verjaringstermijn begint op de dag waarop de handeling of nalatigheid die een douaneovertreding vormt, is beëindigd.
3. De lidstaten garanderen dat de verjaringstermijn wordt gestuit door elke aan de betrokken persoon gemelde handeling van de bevoegde autoriteit in verband met een onderzoek of gerechtelijke procedure met betrekking tot dezelfde douaneovertreding. De verjaringstermijn begint op de dag dat de stuitende handeling wordt gesteld.
4. De lidstaten garanderen dat een in de artikelen 3 tot en met 6 vermelde procedure met betrekking tot een douaneovertreding niet meer kan worden ingeleid of voortgezet na het verstrijken van de termijn van acht jaar vanaf de in lid 1 of 2 vermelde dag.
5. De lidstaten garanderen dat de verjaringstermijn voor de tenuitvoerlegging van een beslissing tot oplegging van een sanctie drie jaar bedraagt. Deze termijn begint op de dag waarop die beslissing definitief is.
6. De lidstaten stellen de gevallen vast waarin de in de leden 1, 4 en 5 vermelde verjaringstermijnen worden gestuit.

Artikel 14

Opschorting van de procedure

1. De lidstaten garanderen dat de administratieve procedure met betrekking tot een in de artikelen 3 tot en met 6 vermelde douaneovertreding wordt opgeschort indien een strafrechtelijke procedure is ingeleid tegen dezelfde persoon in verband met dezelfde feiten.
2. De lidstaten garanderen dat de opgeschorte administratieve procedure met betrekking tot een in de artikelen 3 tot en met 6 vermelde douaneovertreding wordt stopgezet indien de in lid 1 vermelde strafrechtelijke procedure definitief is afgehandeld. In andere gevallen kan de opgeschorte administratieve procedure met betrekking tot een in de artikelen 3 tot en met 6 vermelde douaneovertreding worden hervat.

Artikel 15

Jurisdictie

1. De lidstaten garanderen dat zij jurisdictie uitoefenen over de in de artikelen 3 tot en met 6 vermelde douaneovertredingen overeenkomstig de volgende criteria:
 - (a) de douaneovertreding is geheel of gedeeltelijk op het grondgebied van deze lidstaat begaan;
 - (b) de persoon die de douaneovertreding heeft begaan, is een onderdaan van deze lidstaat;
 - (c) de goederen waarop de douaneovertreding betrekking heeft, bevinden zich op het grondgebied van deze lidstaat.

2. De lidstaten garanderen dat in het geval dat meer dan één lidstaat de jurisdictie opeist voor dezelfde douaneovertreding, de lidstaat waarin een strafrechtprocedure tegen dezelfde persoon in verband met dezelfde feiten aanhangig is, de jurisdictie uitoefent. Indien de jurisdictie op grond van de eerste alinea niet kan worden vastgesteld, garanderen de lidstaten dat de lidstaat waarin de bevoegde autoriteit als eerste de procedure met betrekking tot de douaneovertreding inleidt tegen dezelfde persoon in verband met dezelfde feiten, de jurisdictie uitoefent.

Artikel 16

Samenwerking tussen de lidstaten

De lidstaten werken samen en wisselen inlichtingen uit die nodig zijn voor de procedure met betrekking tot een handeling of nalatigheid die een in de artikelen 3 tot en met 6 vermelde douaneovertreding vormt, in het bijzonder in het geval waarin meer dan een lidstaat een procedure is begonnen tegen dezelfde persoon in verband met dezelfde feiten.

Artikel 17

Inbeslagneming

De lidstaten garanderen dat de bevoegde autoriteiten de mogelijkheid hebben goederen, transportmiddelen of andere instrumenten tijdelijk in beslag te nemen die bij het plegen van de in de artikelen 3 tot en met 6 vermelde douaneovertredingen zijn gebruikt.

Artikel 18

Verslaglegging door de Commissie en toetsing

De Commissie dient uiterlijk op [1 mei 2019] een verslag in bij het Europees Parlement en de Raad over de toepassing van deze richtlijn en de mate waarin de lidstaten de nodige maatregelen hebben genomen om aan deze richtlijn te voldoen.

Artikel 19

Omzetting

1. De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk op [1 mei 2017] aan deze richtlijn te voldoen. Zij delen de Commissie de tekst van die bepalingen onverwijld mee.
Wanneer de lidstaten die bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen zelf of bij de officiële bekendmaking daarvan naar deze richtlijn verwezen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.
2. De lidstaten delen de Commissie de tekst van de belangrijkste bepalingen van intern recht mee die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen.

Artikel 20

Inwerkingtreding

Deze richtlijn treedt in werking op de twintigste dag na die van de bekendmaking ervan in het *Publicatieblad van de Europese Unie*.

Artikel 21

Adressaten

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

Gedaan te Brussel,

Voor het Europees Parlement
De voorzitter

Voor de Raad
De voorzitter